

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/80/2024
Identifikačné číslo spisu:	1515010627
Dátum vydania rozhodnutia:	20.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dušan Krč-Šebera
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1515010627.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a členov senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obvineného S. U. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 20. augusta 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného S. U. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. marca 2023, sp. zn. 4To/17/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. U. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 30. septembra 2022, sp. zn. 7T/82/2015 obvineného S. U. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznal za vinného v skutku v bode 1/ z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a v skutku v bode 2/ zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

skutok v bode 1 rozsudku okresného súdu

-obvinený S. U. od decembra roku 2008 do 05.07.2009 v D. v obytnom panelovom dome, ako aj na ulici na adrese I. č. X sa svojej svokre poškodenej J. F., s ktorou v tom čase žil v spoločnej domácnosti a jej rodine vyhrážal zabitím, „odbachnutím, s tým, že to mal urobiť už dávno“, ďalej sa jej telefonicky do miesta trvalého bydliska vyhrážal, že „na jej rodinu pošle ľudí, ktorí s nimi zatočia“, čím u poškodenej J. F., nar.XX.XX.XXXX, trvale bytom I. ul. č. X, D. vyvolal dôvodnú obavu o jej život a o život jej dcéry a vnúčat,

skutok v bode 2 rozsudku okresného súdu

-obvinený S. U. minimálne od septembra roku 2008 do 05.07.2009, prevažne v byte nachádzajúcom sa

na 6. poschodí na I. ul. č. X v D. N., v mieste jej trvalého bydliska, svojej manželke poškodenej N. U., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, vulgárne nadával, bezdôvodne ju bil päšťami, kopal po celom tele, trhal jej vlasy, vyhrážal sa jej zbraňou, zabitím, ktoré konanie sa vyznačovalo istým stupňom bezcitnosti, odopieral jej prístup k dcére, nútil ju vykonávať prostitúciu, pričom závery psychologického posudku znalkyne z odboru klinickej psychológie dospelých, konštatovali, že poškodená N. U., rod. F. vnímala správanie obvineného S. U. voči svojej osobe ako mimoriadne záťažové a stresujúce, jeho správanie v nej vyvolávalo veľký strach a stres, spôsobovalo jej značné psychické utrpenie, ktorým správaním obvineného S. U. poškodená N. U. utrpela psychickú ujmu a trpí syndrómom týranej ženy.

Okresný súd za to uložil obvinenému S. U. podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 39 ods. 1, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Okresný súd súčasne podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 5. októbra 2009, sp. zn. 5T/108/09 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 14. januára 2010, sp. zn. 4To/140/09, a to v časti výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom zo 14. marca 2023, sp. zn. 4To/17/2023, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o vine vo vzťahu ku skutku v bode 1/, ktorý bol právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. c) Trestného zákona a vo výroku o treste. Krajský súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku a podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil vo výroku o vine rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 5. októbra 2009, sp. zn. 5T/108/2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 14. januára 2010, sp. zn. 4To/140/2009 a sám uznal obvineného S. U. za vinného zo spáchania v skutkoch v bodoch 1/ až 3/ z pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a v skutku v bode 3/ z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, že

skutok v bode 1 rozsudku krajského súdu

-od decembra roku 2008 do 05.07.2009 v D. v obytnom panelovom dome, ako aj na ulici na adrese I. č. X sa svojej svokre poškodenej J. F., s ktorou v tom čase žil v spoločnej domácnosti a jej rodine vyhrážal zabitím, „odbachnutím, s tým, že to mal urobiť už dávno“, ďalej sa jej telefonicky do miesta trvalého bydliska vyhrážal, že „na jej rodinu pošle ľudí, ktorí s nimi zatočia“, čím u poškodenej J. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. ul. č. X, D. vyvolal dôvodnú obavu o jej život a o život jej dcéry a vnúčat,

skutok v bode 2 rozsudku krajského súdu

-v období približne od 22.06.2009 do 06.07.2009 v byte na prízemí na P. ulici číslo X v D., kde spolu s poškodenou H. H. žil v spoločnej domácnosti, sa poškodenej H. H. opakovane vyhrážal najmä, že ju „zabije“, že ju podreže a podpáli ten skurvený byt“, že na poškodenú „pošle niekoho z basy“ a takýmito opätovne dôrazne prednesenými slovnými vyhrážkami sprevádzanými drobnými fyzickými útokmi dôvodne vzbudil u poškodenej H. H. obavu z ich uskutočnenia,

skutok v bode 3 rozsudku krajského súdu

-06.07.2009 v čase okolo 14.15 hod. v D. na P. ulici na chodníku pred vchodom číslo X a v parku fyzicky napadol poškodenú H. H. tak, že ju opakovane päťami oboch rúk udieral do celého tela, sotil ju na zem a kopal do celého tela, pričom sa poškodenej vyhrážal slovami „Zabijem Ťa, Ty špina jedna stará!“ a tiež podobnými vyhrážkami a dôvodne tak vzbudil u poškodenej obavu z ich uskutočnenia a

týmto konaním poškodenej H. H. spôsobil drobné zranenia bez liečenia a práceneschopnosti.

Za to krajský súd uložil obvinenému S. U. podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 42 ods. 1 a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona, spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, na výkon uloženého trestu odňatia slobody ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Krajský súd taktiež podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 05. októbra 2009, sp. zn. 5T/108/2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 14. januára 2010, sp. zn. 4To/140/09, a to v časti výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech prostredníctvom obhajkyne JUDr. Kristíny Hudec dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie má byť založené na dôkazoch, ktoré nemali byť vykonané v súlade so zákonom (§ 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku) a dovolaním napadnuté rozhodnutie má byť založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo použítí iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku).

Úvodom dovolania obvinený namietol, že okresný súd zamietol výsluch ním navrhnutých svedkov, čo podľa jeho názoru má zakladať dôvod pre zrušenie rozsudku krajského súdu. Vo svojom dovolaní obvinený poprel spáchanie skutku s tvrdením, že on poškodenú N. U. netýral. Poukázal na to, že poškodená ešte pred začiatkom ich vzájomného vzťahu vykonávala prostitúciu, kedy sa jej stalo veľa zlého. Syndróm týranej ženy, ktorý bol u poškodenej znaleckým skúmaním konštatovaný, nemal zaviniť on svojím správaním, ale tento podľa jeho názoru vznikol v dôsledku vykonávania prostitúcie poškodenou alebo zlým správaním tretích osôb. Na podporu svojich tvrdení poukázal na výpoveď jeho priateľa A. A., ktorý vypovedal, že v domácnosti obvineného a poškodenej nemalo dochádzať k násilnostiam a ubližovaniu na zdraví. Taktiež obvinený má za to, že v konaní nemalo byť preukázané nebezpečné vyhrážanie a jeho konanie nemalo byť spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu o život, pretože obvinený nebol vlastníkom, či držiteľom strelnéj zbrane. Ďalej uviedol, že proti jeho osobe v predmetnej trestnej veci neboli zabezpečené žiadne priame dôkazy, pričom tvrdenia poškodených považuje za „tendenčné a nehodnoverné“. V konaní nemali byť použité ako dôkazy výpovede blízkych osôb. Vychádzajúc z vlastného hodnotenia vykonaných dôkazov, v konaní majú absentovať nielen priame dôkazy, ale aj neprerušovaný reťazec nepriamych dôkazov. Obvinený v priebehu základného konania namietal, že nerozhodovali nestranne a nezávisle, pretože uvedenú podmienku „nesplňali ani vykonané dôkazy“. Záverom svojho dovolania obvinený opätovne polemizoval s hodnotením dôkazov, keď podľa jeho názoru znalecký posudok, ktorý konštatoval, že poškodená trpí syndrómom týranej ženy, nepreukazuje, že tento syndróm bol vyvolaný obvineným alebo inou osobou. Pre obvineného je taktiež nepochopiteľné, z akého dôvodu poškodená žila s obvineným a neustále sa k nemu vracala, ak ju „údajne týral“.

Obvinený v podstate z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie práv obvineného, zrušil rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu a okresnému súdu prikázal, aby jeho trestnú vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadrila poškodená N. U., ktorá len v krátkosti uviedla, že verí v spravodlivosť súdneho rozhodnutia a v danej trestnej veci sa viac nechcela vyjadrovať.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý uviedol, že v danom prípade súdy rozhodli na podklade podrobného a vyčerpávajúceho dokazovania, zhodnotili všetky priame dôkazy, teda svedecké výpovede, ako aj ostatné listinné dôkazy a rozhodli zákonným spôsobom a svoje rozhodnutie, vrátane revízie rozsudku okresného súdu, zrozumiteľne odôvodnili. Hodnovernosť výpovede poškodenej N. U., ktorá usvedčila obvineného zo spáchania skutku týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného

zákona, nebola spochybnená. Rovnako bol obvinený jednoznačne usvedčený zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Tvrdenia obvineného, že súdy mali voči jeho osobe rozhodovať nie nestranne a nezávisle sú neopodstatnené, keďže v základnom konaní bolo rozhodnuté, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania v danej veci (uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo 7. marca 2022, č. k. 7T/82/2015-922 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 5. apríla 2022, sp. zn. 3Tos/40/2022). Prokurátor vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného zamietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátora a poškodenej k dovolaniu obvineného, obvinený a ani jeho obhajkyňa do konania nariadeného neverejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nepodali repliku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajkyne (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania obvineného S. U. je zrejmé, že nie sú naplnené ním uplatnené dôvody dovolania, a preto jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/7/2020). Zároveň dovolacie konanie ako mimoriadne opravné konanie proti už právoplatným rozhodnutiam súdov má viaceré špecifické podmienky ako povinné zastúpenie obvineného obhajcom v tomto konaní (§ 373 ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenie podať dovolanie (s výnimkou ministra spravodlivosti) len ak bolo aj využité zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (viď bližšie § 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť namietat okolnosti známe už v pôvodnom konaní (viď bližšie § 371 ods. 4 Trestného poriadku).

Zároveň platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, väd a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014). Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu

predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inými slovami povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom, a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Obvineným vytýkanú údajnú chybu odmietnutia jeho návrhov na vykonanie dokazovania, nemožno podriaďovať k žiadnemu z ním namietaných dovolacích dôvodov (§ 371 ods. 1 písm. g/ a i/ Trestného poriadku), podľa obsahu táto vytýkaná chyba má najbližšie k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolností nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolností, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. Rozhodnutie o odmietnutí vykonať dôkaz sa oznámi tomu, kto návrh na jeho vykonanie podal, a to spravidla ústne po otvorení hlavného pojednávania; súd je však oprávnený, ak sa to ukáže potrebným v priebehu ďalšieho pojednávania, takéto rozhodnutie zmeniť a vykonanie dôkazu pripustiť.

K námietke odmietnutia dôkazov navrhovaných obvineným v predmetnom trestnom konaní (výsluch svedkov K., I., N., A., V., V., K., F. a I.) najvyšší súd konštatuje, že vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku, obvinený je v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz na svoju obhajobu aj sám zabezpečiť, ale je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 116/2014). Súd vykonávajúci dokazovanie návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je na zvážení súdu, vykonanie ktorého z navrhnutých dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný sa s návrhmi strán v konaní vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018). V danej trestnej veci sa okresný súd s návrhmi obvineného na vykonanie dokazovania zaoberal, procesne na návrhy reagoval a aj sa s nimi v odôvodnení svojho rozhodnutia o ich odmietnutí riadne vysporiadal (pozri strana 15 odsek 3 rozsudku okresného súdu), a preto nemožno v súvislosti s touto namietanou vadou (odmietnutie výsluchu svedkov) konštatovať zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vyššie citovaný dovolací dôvod je predovšetkým naplnený vtedy ak dôkazy, na ktorých súdy v základnom trestnom konaní založia svoje rozhodnutie nie sú vykonané v súlade so zákonom. Obvinený vo svojom dovolaní nenapádal ani neuviedol, ktoré ustanovenie týkajúce sa vykonávania dôkazov v konaní pred súdom malo byť porušené a v podstate vytýkanými vadami napádal, nie akým spôsobom súdy v konaní dôkazy vykonali, ale ako hodnotili, resp. akú výpovednú hodnotu súdy vyvodili z jednotlivých dôkazov. To platí predovšetkým pre tvrdenia obvineného, že on nemal zaviniť syndróm týranej ženy poškodenej, ktorý bol konštatovaný na podklade znaleckého dokazovania, že majú podľa jeho názoru absentovať priame dôkazy o jeho vine (čo nie je pravda, nakoľko priamym dôkazom o jeho vine sú výpovede poškodených), že výpovede svedkov nemali byť údajne hodnotené komplexne, či nestranne alebo nezávisle a že nemá byť daný neprerušovaný reťazec nepriamych dôkazov o jeho vine. Vyššie uvedené námietky obvineného, ktoré sú v podstate opakovaním jeho obhajoby zo základného trestného konania, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nenapĺňajú.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018). Vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá prináleží iba ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky. Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozsudku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové (viď aj R/57/2007-II, S/3/2011, R/7/2011). Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou odvolacieho konania.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietol, že nemalo byť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa mal nebezpečne vyhrážať, tak uvedené námietky, sú námietkami skutkovými (proti správnosti skutkových zistení), a nie sú relevantné z pohľadu dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vzhľadom k tomu, že obvinený S. U. chybami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uvedené dovolacie dôvody, ani žiadne iné dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.